

povești
ilustrate

CRĂCIUNUL în POVEȘTI

corint junior

CRĂCIUNUL în POVEȘTI

Antologie de texte pentru copii

Traducere din limba engleză
de Sorin Petrescu

corint junior

Darul magilor

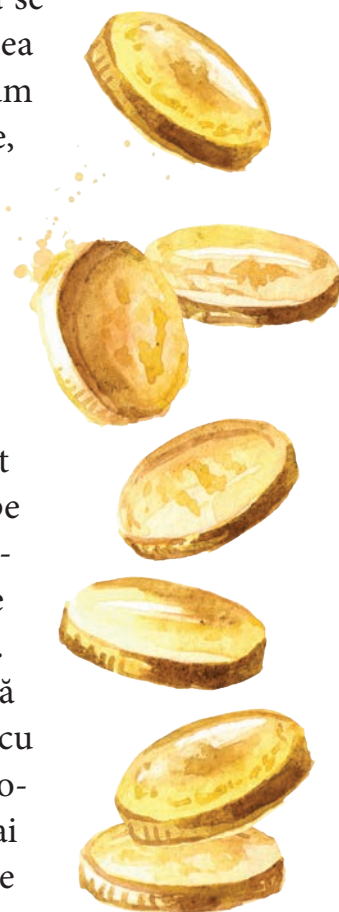
O. Henry (1905)

Un dolar și optzeci și șapte de cenți. Asta era tot. Iar șaiszeci de cenți erau în bănuți. Bănuți economisiți la sânge de la tocmelile cu băcanul, cu piețarul și cu măcelarul, până când i se aprindeau obrajii din pricina reproșului tăcut de calicie, rezultat al acestor târguieli. Della îi mai număra de trei ori la rând. Un dolar și optzeci și șapte de cenți. Iar ziua următoare era Crăciunul.

Era limpede că nu mai avea nimic de făcut decât să se arunce pe canapeaua micuță și ponosită și să urle. Ceea ce Della și făcu. Lucrul acesta o făcu să se gândească cum că viața este compusă din suspine, pufnituri și zâmbete, pufniturile ocupând locul întâi.

Câtă vreme stăpâna casei se va potoli treptat, să aruncăm o privire prin jur. O cameră mobilată, pentru care plătește chirie opt dolari pe săptămână. Nu pare chiar demn de milă, dar e limpede că ar putea oricând să intre în vizorul poliției.

În holul de jos există o cutie poștală în care nu a fost lăsată nicio scrisoare, precum și un buton de sonerie pe care niciun deget al vreunui muritor nu a fost vreodată convins să apese. Se mai găsea și o plăcuță pe care era trecut numele domnului James Dillingham Young. Numele Dillingham fusese la mare preț într-o perioadă anterioară de prosperitate, când posesorul ei era plătit cu 30 de dolari pe săptămână. Acum, când venitul se micșorase la 20 de dolari, literele de la Dillingham păreau mai șterse, ca și cum ar fi luat foarte serios în considerare

să se reducă la un modest și rezervat D. Dar ori de câte ori domnul James Dillingham Young se întorcea acasă și intra în camera de sus, era strigat Jim și îmbrățișat strâns de doamna James Dillingham Young, pe care deja v-am prezentat-o sub numele de Della. Lucru de altfel foarte la locul lui.

Della termină de bocit și-și dresă obrazii cu pudră. Stătea la fereastră, privind posacă la pisica cenușie care se cățara pe gardul cenușiu din curtea cenușie. Mâine avea să fie Crăciunul și nu-i mai rămăseseră decât 1,87 dolari din care să-i cumpere lui Jim un cadou. De luni bune economisise fiecare bănuț după cum putuse, iar acesta era rezultatul. Douăzeci de dolari pe săptămână nu prea ajung. Cheltuielile fuseseră mai mari decât calculase ea. Mereu erau. Doar 1,87 dolari să-i cumpere un cadou lui Jim. Lui Jim al ei.

Multe ore fericite petrecuse gândindu-se la ceva frumos pentru el. Ceva fin și rar, ceva de preț – ceva cât mai apropiat de a merita să se bucure de onoarea de a fi purtat de Jim. Între cele două ferestre ale camerei se afla o oglindă alungită. Probabil că ați mai văzut o oglindă ca asta într-o magherniță de opt dolari pe săptămână.

O persoană foarte suplă și foarte agilă ar putea, privindu-și reflexia în oglindă într-o succesiune rapidă de segmente longitudinale, să obțină o reproducere cât de cât apropiată a felului cum arată. Della, fiind subțirică, stăpânea arta aceasta.

Deodată, se rupse de fereastră și se privi în oglindă. Ochii îi străluceau, dar chipul își pierduse culoarea în doar douăzeci de secunde. Își desfăcu repede părul, lăsându-l să atârne cât era de lung. Existau două lucruri în casa lor de care amândoi erau foarte mândri. Unul era ceasul de aur al lui Jim, care fusese al tatălui său și, mai înainte, al bunicului său. Celălalt era părul Dellei. Dacă Regina din Saba ar fi locuit în apartamentul de vizavi, Della și-ar fi lăsat părul ei lung să atârne pe fereastră, chipurile să și-l usuce, dar de fapt numai pentru a pune în umbră giuvaierurile și darurile Majestății Sale. Iar dacă regele Solomon ar fi fost portarul, cu toate comorile lui îngrămadite în pivniță, Jim și-ar fi scos ceasul de

fiecare dată când ar fi trecut prin dreptul lui, doar ca să-l vadă trăgându-se de barbă de pizmă. Așadar, părul Dellei se desfăcuse în jurul ei, unduindu-se și sclipind precum o cascadă de ape castanii. Îi venea până mai jos de genunchi, îmbrăcând-o precum o pelerină. Apoi și-l ridică din nou cu nervozitate și cu mișcări repezi. Șovăi pentru o clipă și, rămânând nemișcată, lăsă să-i cadă o lacrimă sau două pe covorul roșu și vechi. Își puse hăinuța veche maro și pălărioara veche maro. Își involbură fusta și, cu aceeași sclipire strălucitoare în ochi, ieși pe ușă și coborî scările în stradă. Nu se opri decât în fața unei firme pe care scria: „Doamna Sofronie. Accesorii pentru păr de toate felurile”. Urcă în fugă până la apartamentul 18, unde se opri, gâfâind. Doamna, mătăhăloasă, prea albă, neprietenoasă, cu greu aducea cu „Sofronie”¹.

— Vrei să-mi cumperi părul? o întrebă Della.

— Cumpăr păr, a spus doamna. Scoate-ți pălăria să vedem cum arată. Și, dintr-odată, cascada castanie i se revărsă.

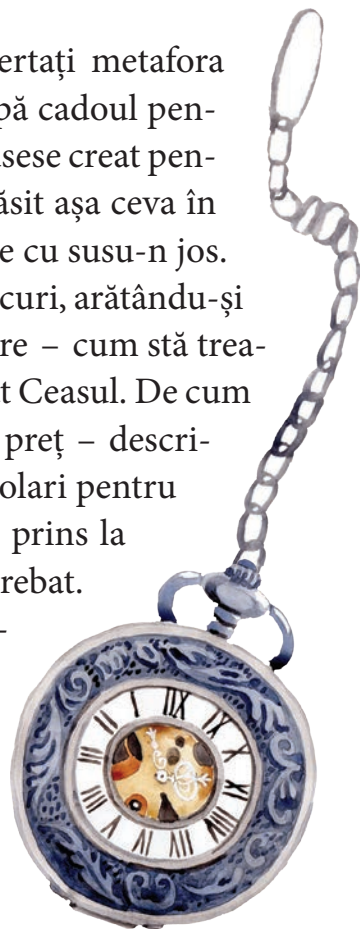
— Douăzeci de dolari, spuse doamna, ridicând marfa cu o mână antrenată.

— Dă-mi-i repede! se învoi Della.

Următoarele două ore zburară cu aripi trandafirii. Iertați metafora cam trunchiată. Della scotocea prin toate magazinele după cadoul pentru Jim. Pe care, în cele din urmă, îl găsi. Era limpede că fusese creat pentru Jim anume, și pentru nimeni altcineva. N-ai mai fi găsit așa ceva în niciun alt magazin, și putem spune că le întorsese pe toate cu susu-n jos. Era un lanț de buzunar din platină, simplu și fără farafastâcuri, arătându-și valoarea exclusiv prin metalul lui, fără podoabe amăgitoare – cum stă treaba cu toate lucrurile rafinate. Era chiar și mai valoros decât Ceasul. De cum îl văzuse, știuse că este pentru Jim. Îi semăna. Sobru și de preț – descriere potrivită pentru amândoi. Dădu douăzeci și unu de dolari pentru ceas și ajunsese acasă cu doar 87 de cenți. Cu lanțul acela prins la ceas, Jim putea să spună oricând cât e ora oricui l-ar fi întrebat. Mare cum era, uneori Jim se uita la el pe ascuns, din pricina curelei de piele veche pe care o folosea în loc de lanț.

Revenită acasă, Della lăsă deoparte euforia, dând prioritate prudenței și rațiunii. Își scoase ondulatorul și aprinse gazul, prinzând să repare ce se mai putea repara

¹ În limba greacă, Sofronie înseamnă înțelept sau prevăzător (n. tr.).

din părul căzut pradă generozității dublate de iubire. Ceea ce este întotdeauna o sarcină uriașă, dragi prieteni, o sarcină colosală.

Peste patruzeci de minute, capul îi era acoperit de bucle micuțe și dese, care o făceau să arate precum un școlar chiulanguiu. Își privi cu atenție, critic și prelung imaginea din oglindă.

— Dacă Jim nu o să mă omoare, își spuse ea, înainte să mă privească cu mai mare atenție, o să spună că arăt ca o dizeuză din Coney Island. Dar ce aş fi putut să fac... ah! ce aş fi putut să fac cu un dolar și optzeci și șapte de cenți?!

La ora 7, cafeaua era gata, iar tigaia aștepta pe soba fierbinte să primească cotletele pe care să le prăjească. Jim nu întârzia niciodată. Strângând lanțul în mână, Della se sprijini de colțul mesei, în dreptul ușii pe care urma să intre Jim, așa cum făcea întotdeauna. Apoi auzi pașii lui pe scări, încă de la etajul unu și, pentru o clipă, se albi la față. Avea obiceiul să facă mici rugăciuni chiar și pentru cele mai simple lucruri de zi cu zi, iar acum prinse să șoptească:

— Te rog, Doamne, fă-l să mă vadă tot drăguță!

Ușa se deschise. Jim intră și o închise. Arăta cam slăbit și foarte serios. Bietul de el, avea doar douăzeci și doi de ani și purta povara unei familii! Avea nevoie de un palton nou și nici mănuși nu avea.

Jim intră în casă și rămase împietrit precum un prepelicar la vederea unei prepelițe. Rămăsese cu privirea ațintită asupra Dellei, cu o expresie pe care ea nu o putea descifra, lucru care o îngrozea. Nu era furie, nici uimire, nici dezaprobare, nici oroare, nici vreunul dintre sentimentele pentru care ea se pregătise. Jim se holba pur și simplu la ea, având o mutră stranie.

Della se desprinsese de masă și se apropie de el.

— Jim, iubitele, scânci ea, nu mă privi așa! Mi-am tăiat părul și l-am vândut pentru că nu puteam să petrec Crăciunul fără să-ți cumpăr un cadou. O să crească la loc... nu te superi, nu? Trebuia s-o fac. Părul meu crește teribil de repede. Spune „Crăciun fericit”, Jim, și hai să ne bucurăm. Nici prin cap nu-ți trece ce cadou frumos ți-am cumpărat!

— Ți-ai tăiat părul? îngăimă Jim, ca și cum n-ar fi procesat încă realitatea, chiar și după o trudă mintală laborioasă.

— L-am tăiat și l-am vândut, încuviință Della. Nu mă placi și așa tunsă? Sunt tot eu și fără păr, nu-i așa?

Jim privi cu curiozitate prin cameră.

— Zici că părul tău s-a dus? repetă, cu un aer cam nerod.

— Nu te uita după el, spuse Della. L-am vândut, doar ți-am spus... l-am vândut și s-a dus. Este Ajunul Crăciunului, băiete. Fii bun cu mine, pentru că s-a dus pentru tine! Poate că firele de păr de pe capul meu pot să fie numărate, urmă ea cu o expresie subită de dulceață gravă, dar nimeni nu va putea calcula iubirea ce ți-o port ție. Să pun cotletele la prăjit, Jim?

Ieșind din transă, Jim păru să-și revină repede. O îmbrățișă pe Della lui. Pentru următoarele zece secunde, să privim cu discreție în direcția unui obiect insignifiant aflat în altă direcție. Opt dolari pe săptămână sau un milion pe an... care e diferența? Un matematician sau o minte ageră o să-ți dea un răspuns greșit. Magii au adus daruri de preț, dar al căror simbol nu avea nicio legătură cu ei. Afirmatia aceasta misterioasă va fi lămurită ceva mai încolo.

Jim scoase un pachetel din buzunarul paltonului și-l lăsă pe masă.

— Nu mă judeca greșit, Della, îi spuse. Cred că nu există nimic de felul părului tăiat sau bărbieritului sau șamponatului care m-ar face s-o plac mai puțin pe fata mea. Dar dacă vei desface pachetelul acesta, vei vedea de ce m-ai lăsat la început cu gura căscată.

Della se grăbi să desfacă pachetul, stăpânită de o mare nerăbdare. Apoi, un strigăt de bucurie și extaz, urmat, vai!, de o trecere bruscă atât de feminină la lacrimi și vaiete, chemând cu rapiditate toată puterea de consolare a stăpânului casei.

Pentru că în pachet se aflau pieptenii, clemele și agrafele din vitrina de pe Broadway la care Della se uitase cu jind, de mult timp. Piepteni minunați, cleme superbe, cu cristale pe margine... taman nuanțele de purtat într-un păr frumos, acum dispărut. Erau cleme scumpe, ea știa lucrul ăsta, iar inima ei râvnise și tânjise după ele, fără să aibă cea mai mică speranță că le va avea într-o bună zi. Or, acum, iată-le în fața ei, dar cosițele care ar fi trebuit să poarte podoabele acestea erau duse.

Însă Della strânse la piept pieptenii și, într-un târziu, își ridică ochii încetoșați și, zâmbind, spuse:

— Părul îmi va crește foarte repede, Jim!

Apoi, Della sări în sus ca o mătă pârliță de foc și strigă:

— Ah, ah, ah!

Jim nu văzuse încă minunatul ei dar. I-l întinse în grabă, ținându-l în palma deschisă. Sclipirea prețiosului metal plumburiu păru să reflecte starea ei de spirit strălucitoare și înflăcărată.

— Nu-i așa că e elegant, Jim? Am scotocit prin tot orașul după el. O să trebuiască să te uiți la ceasul tău de o sută de ori pe zi. Ia dă-mi-l să-i pun lanțul! Vreau să văd cum vine.

În loc să se supună, Jim se lăsă să cadă pe canapea și, împreunându-și mâinile la ceafă, zâmbi cu toată gura.

— Dell, spuse, hai să punem cadourile noastre de Crăciun deoparte pentru o vreme. Sunt prea frumoase să le folosim acum. Eu mi-am vândut ceasul ca să am bani pentru pieptenii tăi. Și acum cred că ar fi timpul să pui cotletele la prăjit.

După cum știți, magii erau oameni înțelepți – oameni cât se poate de înțelepți –, care au adus daruri Pruncului din iesle. Ei au inventat arta de a oferi daruri. Fiind înțelepți, nu există îndoială că și darurile lor erau înțelepte, având probabil posibilitatea de a fi schimbate în caz că cel care le primește le are deja. Iar eu v-am relatat într-un mod jalnic povestea un pic tulburătoare a doi copii nesăbuiți ce locuiau într-o cameră și care și-au sacrificat, prea puțin înțelept, unul pentru celălalt, cele mai mari comori din casa lor.

Încă o vorbă despre înțelepciunea acelor zile: să spunem că, dintre toți cei care oferă daruri, aceștia doi au fost cei mai înțelepți. Dintre toți cei care dau și primesc daruri, ei sunt cei mai înțelepți. În veci sunt cei mai înțelepți. Ei sunt magii!

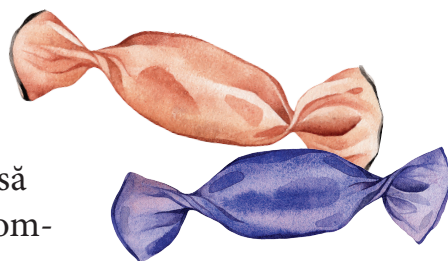

Un vis de Crăciun și cum a devenit aievea

Louisa May Alcott (1885)

— **M**-am săturat de Crăciunuri! Îmi doresc să nu mai fie niciun altul vreodată! exclamă o fetiță care arăta tare nemulțumită în vreme ce ședea absentă, privind la mama ei, care așeza cadourile cu două zile înainte să fie împărțite.

— Vai, Effie, ce groaznic lucru ai spus! Ești tot atât de rea ca bătrânul Scrooge, iar eu mă tem că ți se va întâmpla ceva, cum i s-a întâmplat și lui, dacă nu-ți pasă de Sfântul Crăciun, răspunse mama, mai să scape din mână bolul de argint pe care-l umplea cu bomboane delicioase.

— Cine e Scrooge? Ce a fost cu el? întrebă Effie, cu o sclipire de interes pe chipul ei indiferent, luând cea mai amărată bomboană cu aromă de lămâie pe care putu s-o dibuie, căci nimic dulce nu-i mai era pe plac în momentul acela.

— A fost unul dintre personajele cele mai reușite ale lui Dickens, iar poate că într-o bună zi o să citești povestirea asta încântătoare. A urât Crăciunul până ce un vis ciudat i-a arătat cât de frumos și de însemnat putea să fie, făcând din el un om mai bun.

— O s-o citesc, căci îmi plac visele, chiar eu am câteva tare interesante. Dar nu-mi alungă lehamitea de Crăciun, spuse Effie, scotocind nemulțumită printre dulciuri, după ceva care să merite să fie mestecat.

— De ce ți-ar fi lehamite de ziua care ar trebui să fie cea mai fericită din an? întrebă mama, cam neliniștită.

— Poate că nu mi-ar fi, de ar fi ceva nou. Dar este mereu la fel, nu mai e nicio surpriză... De fiecare dată găsesc o mulțime de bunătăți în șosetă. Unele nici nu-mi plac, iar de cele care-mi plac mă satur repede. De fiecare dată stăm la o masă bogată, eu mănânc prea mult, iar a doua zi mă simt balonată. Pe urmă, e mereu un brad pe undeva, cu o păpușică în vârf, sau un Moș Crăciun nerod, iar copiii dansează mereu și chirăie după bomboanele și jucăriile atârinate pe crengi și după nimicuri poleite care n-au niciun folos. Zău așa, mamă, am avut parte de atât de multe Crăciunuri care seamănă unul cu altul, că nu cred că mai suport încă unul!

Și, zicând acestea, Effie se aruncă pe canapea de parcă până și ideea de Crăciun era prea mult pentru ea. Maică-sa râse de disperarea ei, deși îi părea rău s-o vadă nefericită, când avea tot ce-și dorește și nu trăise până acum decât zece Crăciunuri.

— Să presupunem că nu mai primești niciun cadou... cum ți se pare asta? o întrebă mama, dorindu-și să-și scoată copila răsfățată din starea aceea.

— Mi-aș dori unul mare și minunat și unul mic și scump, care să-mi amintească de o persoană foarte bună, spuse Effie, care avea o imaginație foarte bogată, plină de capricii și de toane ciudate, pe care prietenele ei căutau s-o satisfacă indiferent de vreme, necazuri sau bani, căci era ultima dintre cele trei fete micuțe și foarte îndrăgită de toată familia.

— Bine, draga mea, o să văd ce pot face să te împac și n-o să mai scot un cuvânt până nu e gata totul. Ah, de-aș avea o idee, oricât de mică, să am un punct de punere!

Și mama continuă să lege pachetele mici cu o față gânditoare, în vreme ce Effie se apropie de fereastră ca să privească la ploaia care-o ținea închisă în casă, întristând-o.

— Mi se pare că toți copiii săraci o duc mai bine decât cei bogați. Eu nu pot să ies, și uite o fetiță de vârsta mea care se joacă prin bălți fără ca vreo servitoare s-o bată la cap cu șoșoni, pelerine, umbrele și răceli. Mi-aș dori să fiu și eu o fată sărmană.

— Ți-ar plăcea să-ți fie foame, frig și să umbli în zdrențe, să cerșești întreaga zi, și noaptea să dormi pe un morman de cenușă? o întrebă mama, vrând parcă să știe ce-o să-i mai trăsnească prin cap fetei ei.

— Cenușăreasa asta a făcut și, până la urmă, a sfârșit-o bine. Fata de colo duce sub braț un coș cu resturi și e înfășurată într-un șal vechi, dar nu pare să-i pese, deși ploaia îi intră în încălțările rupte. Intră în toate băltoacele și râde în ploaie. Uite cum mușcă dintr-un cartof rece, care-i pare mai gustos decât puiul și înghețata pe care le-am mâncat eu la prânz. Da, chiar cred că micuții sărmani o duc mai bine decât cei bogați.

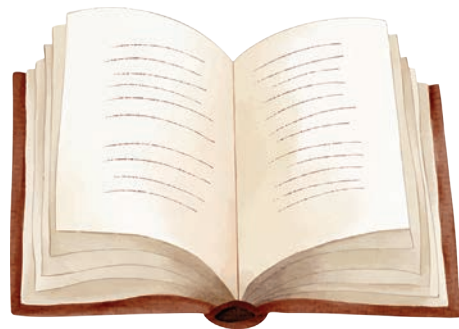
— Uneori, așa cred și eu. Azi, la orfelinat, am văzut două duzini de sufletele vesele, fără părinți și fără casă și care nu sperau să primească ceva de Crăciun decât poate cel mult o bombonică sau o prăjiturică. Aș fi vrut să fi venit și tu cu mine ca să vezi ce fericiți erau, jucându-se cu jucării vechi primite de la copiii bogați.

— Poți să le duci și jucăriile mele, m-am săturat de ele și nu vreau să le mai păstrez, spuse Effie, plecând de la fereastră și pornind spre casa de păpuși plină cu tot ce și-ar dori o copilă.

— Așa o să fac și o să mă gândesc la ceva care să nu te mai plictisească... de aș găsi ce anume...

Și mama își uni sprâncenele, gândindu-se la ce surpriză mare ar putea să-i facă fetei căreia nu-i mai păsa de Crăciun.

Discuția se opri aici și, intrând în bibliotecă, Effie dădu peste *Poveste de Crăciun*². Ghemuindu-se pe canapea, o citi pe toată până la ora ceaiului. Unele pasaje nu le înțelese, dar râse și plânse la multe episoade de-ale ferme-cătoarei povestiri. Dintr-odată se simțea mai bine, fără să știe de ce.

² Charles Dickens, *Poveste de Crăciun*, traducerea de Ana Irina Benea, ilustrații de Diana Tivu, editura Corint, București, 2024 (n. red.).

Întreaga seară se gândi la Tiny Tim, bietul de el, la doamna Cratchit cu bu-
dinca ei și la bătrânul domn vânjos, care dansa cu așa o veselie, că „picioarele îi
scliffeau în aer”. Curând, veni și ora de culcare.

— Hai să-ți încălzești picioarele în timp ce-ți pieptăn părul frumos și îți spun
o poveste, o îndemnă bona pe Effie.

— În seara asta vreau o poveste care să fie foarte interesantă, ceru Effie, pu-
nându-și pijămăluța de mătase albastră și papuceii cu blăniță, după care se așe-
ză în fața focului și se lăsa pieptănată.

Așa că bona alese cele mai frumoase povești pe care le știa, și când, în cele
din urmă, copila se culcă în patul ei cu așternut dantelat, capul îi era plin de o
harababură de elfi, copii sărmani, viscole, dulciuri și surprize care mai de care
mai ciudate. Așa că nu-i de mirare că visă întreaga noapte un vis pe care nu avea
să-l mai uite vreodată.

Se făcea că stătea pe o piatră, în mijlocul unei câmpii întinse, singură-sin-
gurică. Zăpada cădea abundent, vântul șuiera amarnic și se apropia noaptea. Îi
era foame, frig și se simțea istovită. Nu știa nici unde să meargă, nici ce să facă.

— Mi-am dorit să fiu o fată sărmană și uite că asta sunt acum, dar nu-mi
place și vreau să vină cineva care să aibă grijă de mine. Habar nu am cine sunt
și cred că m-am rătăcit, își spuse Effie, cu ciudata preocupare pe care o are ci-
neva într-un vis cu privire la propria persoană.

Dar cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai confuză devenea. Omătul
se depunea tot mai mult, vântul sufla tot mai abitir, noaptea devenea din ce în ce
mai neagră, iar biata Effie avea convingerea că fusese uitată și lăsată să moară de
frig acolo. Lacrimile îi înghețaseră pe obrăjori, își simțea picioarele sloi, iar ini-
mioara ei parcă încetase să mai bată, așa de hămesită, înfrigurată și disperată era.
Punându-și fruntea pe genunchi, se dădu bătută și rămase așa în vreme ce fulgii
mari o acopereau, transformând-o într-un mic morman alb, când, fără veste, la
urechi îi ajunse sunetul unei muzici și, ridicând capul, deveni numai ochi și urechi.

În depărtare se vedea o luminiță și se auzea o voce care cânta. Încercă să aler-
ge spre luminița aceea, dar nu se putea mișca, motiv pentru care rămase aido-
ma unei mici statui, așteptând, în timp ce luminița se apropia tot mai mult, iar
dulcile versuri ale cântecului deveneau tot mai clare.

*Din fericita noastră casă
Prin lume cutreierăm iară
O săptămână în tot anul,
Făcând din iarnă primăvară,
Cu bucurie o aducem,
Căci Crăciunul a venit.
Acum steaua răsăritului
Strălucește la zenit,
Luminând și cea mai umilă casă;
Inimile se încălzesc,
Darurile curg grămadă,
Căci Crăciunul a venit!
Copacii veseli se înalță
Sub ochii cei tineri,
Înfloresc cu bucurie
Voci cântă fără rețineri,
Și clopotele sună vesel,
Căci Crăciunul a venit!
O, clopoțel fericit,
O, timp binecuvântat,
Ne aduce pe toți mai aproape!
„Bun-venit, ziuă sfântă”,
Toate ființele rostesc,
„Căci Crăciunul a venit”!*

O voce de copil cânta, o mână de copil ducea mica lumânare, și în cerul de lumină pe care-l proiecta, Effie văzu un copil drăguț care se apropia de ea prin întuneric și troiene. O creatură trandafirie, zâmbitoare, îmbrăcată în blană albă, cu o cunună verde cu bobite stacojii în părul care-i strălucea, ținând lumânarea magică într-o mână, și pe cealaltă, întinsă de parcă ar fi vrut să ofere daruri sau să strângă cu căldură alte mâini.

Poveștile au puterea de a ne
aduce împreună, iar cele
în care descoperim miracolele
Crăciunului sunt perfecte de
citit în familie și de dat mai
departe. Împărtășește bucuria
Crăciunului și descoperă-i
magia în povești!

În paginile acestei cărți,
bunătatea, dragostea, speranța
și adevăratul spirit al sărbătorii
sunt musafiri de soi. Vei găsi
o colecție emoționantă de
povești clasice de Crăciun ale
celor mai iscusiți povestitori.

Pregătește-te și pentru
câteva surprize!

6+

ISBN: 978-973-128-983-0

9 789731 289830

www.edituracorint.ro